

FRAGMENTOS DE

“GLOSA DO TEATRO GALEGO”

Diversos estudos coinciden en sinalar, entre outros, como males do teatro galego, os seguintes:

- a) A ausencia dunha estrutura profesional que permita un traballo coerente e socialmente rentábel.
- b) A caréncia de escolas e centros dramáticos onde se formen actores e técnicos.
- c) A insuficiencia material e técnica da rede de locais usados para as representacións.
- d) A case absoluta ausencia de apoio económico ao teatro galego de toda caste de organismos e entidades.
- e) E o pouco interés prestado polas nosas editoriais á literatura dramática de todos os tempos.

E disto, precisamente, da necesidade de fomentar a literatura dramática, potenciando ou apoiando a publicación de textos teóricos ou de creación, é do que quero falar agora.

E xa para rematar, quixera facer unha mención á situación editorial, referente, por suposto, ao teatro.

O panorama é certamente desolador xustamente por falta de criterios metodolóxicos.

- Falta a revisión do que poderíamos chamar textos clásicos da nosa dramaturxia. Penso, por exemplo, en Galo Salinas, Cuveiro Piñol, Lúgrís Freire, Comellas Coimbra, Vilar Ponte, Xaime Quintanilla, San Luís Romero e mesmo Leandro Carré.
- Falta o estudo e posterior espallamento de documentos de obrigada referencia para o estudo do teatro galego, como poden ser a MEMORIA, de Galo Salinas e OS APONTAMENTOS, de Leandro Carré Alvarellós.
- Falta aínda, unha elaboración e clasificación dos documentos relacionados co *Conservatório Nazonal de Declamación* e máis da primeira *Escola Dramática Galega*.
- Non está estudado, tampouco, suficientemente o teatro galego na emigración e no exilio. Nalguns centros galegos, como nos de Barcelona e Xinebra, houbo unha actividade teatral certamente importante. En Suíza, por exemplo, estreñaron-se algunhas peciñas de Xenaro Mariñas del Valle.
- Falta a publicación de traducións de textos dramáticos de importancia ou significado universal, que posibiliten a lectura no noso idioma de autores como Brecht, Ionesco, Miller, Artaud, Sartre ou Ghelderode, sen ter que recorrer a versións castelás, case sempre de pouca fiabilidade.
- Faltan, por suposto, traballos de tipo teórico, técnico, reportaxes ou enquisas referidas aos problemas máis actuais do noso teatro, como poden ser a itinerancia, o espazo escénico, etcétera.
- E faltan, por último, editoriais que absorban a produción dos autores máis novos.

Aspirar a cubrir estas necesidades non é certamente unha utopía (reproche que se nos fai a cotío á xente relacionada co teatro), nen semella empresa irrealizábel.

Agora ben, poden as editoriais asumir esta responsabilidade? Entendo que non.

FRANCISCO PILLADO MAYOR (A Coruña, 1941). *Mora na mesma*.

Profesor de E.X.B. Promotor de teatro (*Escola Dramática Galega*; e os seus *Cadernos*, *Teatro Luís Seoane*).

Tradutor do francés.

Ensaio: *O teatro galego* (con Manuel Lourenzo)

Antólogo: *Antoloxía do teatro galego* (co mesmo)

Textos varios para o ensino (colectivos).